

Arrest

nr. 350 190 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 7 mei 2025 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 oktober 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 november 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Angola en behoort tot de Kimbundu bevolkingsgroep. U bent afkomstig uit Luanda. Na uw secundair onderwijs rondde u nog verschillend cursussen af zoals een cursus informatica, een cursus toerisme/hotel/kok en een cursus boekhouden en beheer aan het instituut "I.(...)". U financierde uw studies door verkoop van kledij en kreeg financiële steun van uw toenmalig vriendje. In augustus 2020 diende u uw business op te doeken omdat de financiering die u ervoor kreeg van uw oom stopte wegens zijn overlijden. U ging in Luanda werk zoeken bij hotels en restaurants waar u hoopte aan de slag te kunnen als kok. Ook vroeg u eens na of het mogelijk was bij een bank te werken, maar begreep dat u er niet de juiste connecties voor had. Nog steeds zonder werk te hebben gevonden ontmoette u in december 2020 uw vriendin, S.G.. Ze vertelde u dat ze als prostituee/sekswerker in een huis/bordeel in de wijk Talatona werkte. Twee weken na dat gesprek besloot u S. mee te delen dat u hetzelfde werk wilde doen. Na introductie bij de eigenaar van het borddeel, B.K. en de verantwoordelijke van het borddeel, N.R., ging u er aan de slag. In 2022 leerde u tijdens uw werk, één van de klanten, Si.M.M. kennen, een Angolees met de Portugese nationaliteit. Na zijn vertrek uit Angola bleef u met mekaar in contact en bespraken jullie hoe hij bij uw familie zou langskomen en om uw hand vragen. Na jullie verlovings in het bijzijn van uw familie keerde hij terug naar Europa. U stelde kort daarop vast dat u zwanger was en verwittigde Si.. Hij begon daarop uw reis te regelen zodat u als zijn partner naar Portugal zou overkomen. Intussen stopte u met uw werk in het borddeel. Op 28 december 2024 nam u een vlucht naar Portugal waar u vaststelde dat Si. u niet kwam ophalen aan de luchthaven. U werd uiteindelijk door uw vriendin, Na.R., die woonachtig is in België maar op vakantie was in Portugal, opgewacht. Ze nam u mee naar België waar u vernam dat Si. u mogelijk had voorgelogen en dat hij zelf in België woonde waar hij een vrouw en dochter had. U besloot, nadat u hem telefonisch niet kon bereiken, hem niet meer te contacteren en bij uw vriendin Na. te blijven. Op 19 maart 2025 werd uw zoon R. geboren die echter levenloos ter wereld kwam. Verder werd er bij u na een medisch onderzoek, diabetes vastgesteld. Ook onderging u een medische ingreep aan een fibroom. Omdat uw zoon in België begraven werd, u geen sekswerker meer wil zijn en u vanuit België uw familie financieel wil ondersteunen, besloot u niet naar Angola terug te keren. Op 7 mei 2025 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U vreest bij een terugkeer naar Angola te worden gezocht door B.K. en of N.R. omdat u zonder verwittiging bij hen bent vertrokken omdat u er niet meer wilde werken en omdat ze vrezen dat u hen zou verklappen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart, een kopie van enkele bladzijden van uw Angolese paspoort (d.d. 08/08/2023, geldig tot 08/08/2038) en een akte van levenloos kind (d.d. 26/03/2025). Na uw persoonlijk onderhoud stuurde uw raadsman, mr. D., op 28 oktober 2025 een mail met in bijlage enkele medische verslagen van uw onderzoeken, ingrepen en behandelingen in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uit vaststellingen op het Commissariaat-generaal (CGVS) en uit enkele door uw raadsman, mr. D., nagestuurde medische verslagen, blijkt immers dat u diabetes heeft (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2025, vraag 28 en vraag 29; zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/10/2025 –verder "notities CGVS", p.2 en zie bundel medische attesten in de groene map onder nummer 4). Er werd u dan ook gevraagd of u in staat was om tijdens uw persoonlijk onderhoud uw protection officer te woord kon staan. U antwoordde daarop bevestigend en gaf aan dat u geen medicatie diende te nemen tijdens de duur van uw persoonlijk onderhoud daar u nog geen medicatie had ontvangen en hier dus geen rekening mee diende te houden te worden (notities CGVS, p.2). Er werd u dan ook gewezen op de mogelijkheid om een pauze te vragen indien u zich niet meer goed voelde of wanneer er zich één of ander probleem voordeed (notities CGVS, p.3). Van 10u18 toot 10u47 werd u een langere pauze geboden. Na de pauze, om gaf u uw akkoord om het gesprek verder te zetten (notities CGVS, p.19). U maakte doorheen uw persoonlijk onderhoud zelf geen gewag van specifieke gezondheidsklachten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u de Angolese nationaliteit bezit en dat u naar Europa was gekomen om uw voormalige partner, Si.M.M., te vervoegen daar u van hem een kind verwachtte. Daar uw intussen overleden zoon, R.F., in België werd begraven, u niet meer samen bent met Si.M.M., u niet meer in de prostitutie in Angola wenst te werken en u uw familie vanuit België financieel wenst te ondersteunen, wil u niet naar Angola terugkeren.

Ten eerste, heeft het CGVS volledig begrip voor en erkent uw wil om in België te blijven daar uw zoontje R. hier werd begraven en u troost vindt wanneer u zijn graf bezoekt (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en notities CGVS, p.17,38 en zie document 3 'akte van levenloos kind' in de groene map), doch dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of

over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privéleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. **U kan aldus zich in de toekomst het best informeren over procedures die handelen over verblijfsrecht, los van de asielprocedure.**

Ten tweede valt het op dat de door u opgegeven redenen van vertrek uit Angola, zoals uiteengezet bij de DVZ, enigszins haaks staan op uw verklaringen op het CGVS. Immers, verklaarde u bij de DVZ uitdrukkelijk dat de reden van uw vertrek uit Angola erom ging uw toenmalige partner/verloofde, Si.M.M., een Portugees staatsburger met Angolese roots, die in België woont, te vervoege (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en notities CGVS, p.12). Waar het CGVS nog uw stelling, geen koppel meer te vormen enigszins kan volgen, is uw bewering waarom u deze man niet zou kunnen bereiken, wanneer u werd gevraagd of u sinds uw komst naar Europa contacten heeft, een raadsel. Immers blijkt uit de publieke pagina op uw facebookaccount op naam van W.M. en waar uw foto's op staan (zie publieke facebookaccount W.M. <https://www.facebook.com/profile.XXX>), dat u, behalve telefonisch, ook via deze sociale media contact kan hebben met Si.M.M., die tussen uw vrienden staat. Uw bewering dat Si. niet op sociale media zit, zoals facebook, wordt daarmee ontkracht (notities CGVS, p.20,21).

Wat er ook van zij, wat betreft uw insinuatie, na uw vertrek uit het bordeel waar u werkte in Luanda, voor uw leven te moeten vrezen omdat u zou zijn gezocht door B.K. en N.R., respectievelijk eigenaar en verantwoordelijke van het bordeel, daar ze vreesden dat zou kunnen verklikken waar hun bordeel zich bevindt en dit gegeven tegen de wet is in Angola (notities CGVS, p.34,35), dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ **uitdrukkelijk verklaarde dat uw vertrek uit Angola niets te maken had met uw werk in Angola**. Dat u aanvankelijk duidelijk maakt niet te zijn vertrokken uit uw land omwille van uw vrees voor vervolging of omwille van uw werk, terwijl u op het CGVS het tegendeel suggereert, doen dan ook sterk vermoeden dat u post factum een element heeft verzonnen om u zelf van een bijkomend profiel te voorzien. Het is immers niet aannemelijk dat -indien u daadwerkelijk de bazen van de bordeel waar u werkte zou hebben gevreesd- dit niet bij een eerste gehoor met de Belgische asiendiensten kort zou vermelden. Hoewel u bij een vraag naar het verloop over het gesprek bij de DVZ aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat u bij de DVZ niets had kunnen melden over uw werk in de prostitutie, blijkt uit het verslag in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ, dat u wel degelijk over uw werk als sekswerker melding had gemaakt (notities CGVS, p.5 en zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 4). Het CGVS ziet dan ook niet in, waarom u een mogelijke vervolging door de uitbater(s) van het bordeel niet kort had kunnen bemerken, noch waarom u hierover nooit iets zei wanneer u tegen het einde van dat gesprek bij de DVZ korte vragen werden gesteld over mogelijke problemen met medeburgers of algemene problemen, waarop u telkens ontkennend antwoordde (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en vraag 6b en 6 c).

Het is bovendien ook helemaal niet overtuigend dat deze twee personen u zouden zoeken omdat u voor hun business een dreiging zou vormen, daar –zoals u stelde- prostitutie verboden is in Angola en u aldus zelf strafbaar zou zijn geweest indien u ergens over uw werk zou spreken (notities CGVS, p.19,20,22,34,35). Dat u aangeeft dat eens men in het bordeel werkt er niet zomaar weg kan, staat verder haaks op uw uitleg, dat sekswerkers soms hun werk in het bordeel volledig de rug toekeerden om hun leven elders verder te zetten (notities CGVS, p.29,30,31). Waarom deze twee personen u dan zouden viseren, eens u besloot geen sekswerker te zijn, is een raadsel. **Uw voorgehouden vervolgingsfeiten komen hiermee volledig op de helling te staan.**

Ten derde, kan worden opgemerkt dat uit uw algehele uitleg ook niet blijkt dat u voor uw vertrek naar Europa, het slachtoffer was van seksueel geweld, zoals uw raadsman dit stelde in zijn betoog en vroeg om hierom bijzondere aandacht te schenken aan uw kwetsbaarheid (notities CGVS, p.39). Waar het CGVS wel degelijk rekening hield en houdt met uw bijzonder procedurele noden (zie supra), kan verder noch uit uw uiteenzetting bij de DVZ, noch uit uw verklaringen op het CGVS worden opgemaakt dat u concrete problemen kende in verband met uw baan als sekswerker in Angola (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en notities CGVS, p.27). U antwoordde immers uitdrukkelijk op een vraag van uw protection officer of u in de vier jaar dat u in een bordeel in Luanda werkte, concrete problemen had gekend: “Neen ik kende geen problemen” (notities CGVS, p.27). Deze mededeling is dan ook duidelijk tegenstrijdig met uw bewering mishandeld te zijn geweest door N., zijnde te zijn uitgescholden en vernederd wanneer u vragen stelde over uw uitbetaling (notities CGVS, p.31,32).

Uit uw verklaringen blijkt verder ook helemaal niet dat u ooit onder dwang in de branche van sekswerk terecht kwam of dat u onder dwang in dat werk werd gehouden. U vertelde op een vraag hoe u in deze branche terecht kwam, dat u na het stoppen met uw werk in de handel van kledij in augustus 2020 en te hebben geïnformeerd bij een vriendin die sekswerker was, hoe u ook dit werk kon doen. U besloot vervolgens uw kans te wagen in deze branche omdat dit werk voor u een gemakkelijke manier leek om geld te verdienen (notities CGVS, p.32). U nam daarop eind december 2020 zelf het initiatief om u te melden bij een bordeel in Talatona en er te vragen of u daar aan de slag kon gaan als sekswerker (notities CGVS, p. 24,26,27). U gaf verder ook aan dat u naast dit werk wel de mogelijkheid had om ander werk te zoeken om u van een inkomen te voorzien, wat het CGVS helemaal volgt, daar uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere hogere opleidingen heeft afgerond, zoals een cursus informatica, een cursus toerisme/hotel/kok en een cursus boekhouden en beheer aan het instituut “IMEL” (notities CGVS, p.9,24,25), doch stelde u sekswerker

zijn gebleven omdat u het een “makkelijke manier vond om geld te verdienen” (notities CGVS, p.32). In de vier jaar dat u er werkte, heeft u dan ook op geen enkel moment stappen ondernomen om uit deze branche te stappen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u geen officieel werkcontract had en dat u vrij kon nemen wanneer u dat nodig had, doch dit niet te vaak deed omdat u dan inkomsten misliep, wat nogmaals benadrukt dat u zelf de touwtjes in handen had voor wat betreft de keuze van uw werk (notities CGVS, p.27,28,29,32). Voor uw ontmoeting met Si.M.M., gaf u bovendien aan er zelfs niet aan te hebben gedacht om te stoppen met dit werk (notities CGVS, p.30).

De stelling dat u het slachtoffer was geweest van seksueel geweld wordt door bovenstaande vaststellingen volledig ondergraven.

Ten vierde, voor wat betreft uw wil in België te blijven om van hieruit uw familie in Angola te kunnen ondersteunen, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde reden de persoonlijke en socio-ecomische sfeer niet overstijgt (notities CGVS, p.38). Dit door u aangebracht motief ressorteert dan ook op geen enkele manier onder de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

Tot slot, aangaande de door u ingeroepen medische problemen –u onderging een medische ingreep aan een fibroom en er werd bij u na medisch onderzoek in België vastgesteld dat u aan diabetes lijdt (zie documentenbundel onder nummer 4 in de groene map)- dient te worden opgemerkt dat u geen feiten en/of elementen aanhaalde waarom het voor u onmogelijk zou zijn om in Angola een behandeling voor diabetes te zoeken, daar na de ingreep aan het fibroom dit probleem werd opgelost (notities CGVS, p.36,37,38). Gepolst of u voor uw diabetes in uw land van herkomst geen medische zorg kan zoeken, stelde u enkel dat in Angola wel ziekenhuizen zijn die dat behandelen, maar dat je er een gezondheidsverzekering moet hebben en de financiële middelen en u in België beter voor u zelf kan zorgen. Het CGVS erkent dat het gezondheidssysteem in Angola nog werkpunten heeft, doch is het door u aangehaalde probleem van louter van socio-economische aard en maakt u niet aannemelijk waarom u –mits u als hoger geschoolde vrouw werk zoekt in Angola- voor uw diabetes geen behandeling zou kunnen krijgen in bijvoorbeeld openbare ziekenhuizen (zie <https://www.trade.gov/country-commercial-guides/angola-healthcare>).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart bevatten louter uw identiteitsgegevens die verder niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 19 en 22 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 60 van het Verdrag van Istanbul, van de artikelen 7, 9 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, van artikel 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en van “de onpartijdigheidsplicht”.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Over de procedurele noden in de zin van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

3.1. Oud artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: **“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.** Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uit vaststellingen op het Commissariaat-generaal (CGVS) en uit enkele door uw raadsman, mr. D., nagestuurde medische verslagen, blijkt immers dat u diabetes heeft (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2025, vraag 28 en vraag 29; zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/10/2025 –verder “notities CGVS”, p.2 en zie bundel medische attesten in de groene map onder nummer 4). Er werd u dan ook gevraagd of u in staat was om tijdens uw persoonlijk onderhoud uw protection officer te woord kon staan. U antwoordde daarop bevestigend en gaf aan dat u geen medicatie diende te nemen tijdens de duur van uw persoonlijk onderhoud daar u nog geen medicatie had ontvangen en hier dus geen rekening mee diende te houden te worden (notities CGVS, p.2). Er werd u dan ook gewezen op de mogelijkheid om een pauze te vragen indien u zich niet meer goed voelde of wanneer er zich één of ander probleem voordeed (notities CGVS, p.3). Van 10u18 tot 10u47 werd u een langere pauze geboden. Na de pauze, om gaf u uw akkoord om het gesprek verder te zetten (notities CGVS, p.19). U maakte doorheen uw persoonlijk onderhoud zelf geen gewag van specifieke gezondheidsklachten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze betwist. Zij geeft in haar verzoekschrift een theoretisch betoog over de kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers om internationale bescherming die slachtoffer werden van seksueel geweld en mensenhandel en stelt dat door verweerder onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische, psychologische en individuele situatie, doch zij laat na *in concreto* te duiden welke bijkomende steunmaatregelen volgens haar nog nodig zouden zijn geweest. Het loutere feit dat er ten aanzien van haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, betekent op zich niet dat geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Verzoekster brengt bovendien geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar (mentale en/of fysieke) gezondheidstoestand niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van haar asielprocedure en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster duidt evenmin waar, wanneer en/of op welke wijze haar gezondheidstoestand haar tijdens haar persoonlijk onderhoud zou hebben gehinderd en/of zou maken dat de beoordeling in de bestreden beslissing onterecht zou zijn. Zij komt immers niet verder dan een vaag en algemeen betoog dat met haar kwetsbaarheid onvoldoende rekening werd gehouden, doch zij betreft dit slechts in beperkte mate op haar individuele onderhoud en/of de concrete elementen die in de motivering van de bestreden beslissing worden aangehaald. Waar verzoekster stelt: *“Een louter formele verwijzing naar het statuut van minderjarige volstaat niet”* (verzoekschrift, p. 9), dient erop gewezen dat verzoekster meerderjarig is en dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het statuut van minderjarige.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

4.1. Verzoekster verklaart haar voormalige werkgevers in de prostitutiesector te vrezen omdat zij zonder hen te verwittigen Angola verliet. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan

verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U verklaarde dat u de Angolese nationaliteit bezit en dat u naar Europa was gekomen om uw voormalige partner, Si.M.M., te vervoegen daar u van hem een kind verwachtte. Daar uw intussen overleden zoon, R.F., in België werd begraven, u niet meer samen bent met Si.M.M., u niet meer in de prostitutie in Angola wenst te werken en u uw familie vanuit België financieel wenst te ondersteunen, wil u niet naar Angola terugkeren.

Ten eerste, heeft het CGVS volledig begrip voor en erkent uw wil om in België te blijven daar uw zoontje R. hier werd begraven en u troost vindt wanneer u zijn graf bezoekt (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en notities CGVS, p.17,38 en zie document 3 ‘akte van levenloos kind” in de groene map), doch dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privéleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. **U kan aldus zich in de toekomst het best informeren over procedures die handelen over verblijfsrecht, los van de asielprocedure.**

Ten tweede valt het op dat de door u opgegeven redenen van vertrek uit Angola, zoals uiteengezet bij de DVZ, enigszins haaks staan op uw verklaringen op het CGVS. Immers, verklaarde u bij de DVZ uitdrukkelijk dat de reden van uw vertrek uit Angola erom ging uw toenmalige partner/verloofde, Si.M.M., een Portugees staatsburger met Angolese roots, die in België woont, te vervoegen (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en notities CGVS, p.12). Waar het CGVS nog uw stelling, geen koppel meer te vormen enigszins kan volgen, is uw bewering waarom u deze man niet zou kunnen bereiken, wanneer u werd gevraagd of u sinds uw komst naar Europa contacten heeft, een raadsel. Immers blijkt uit de publieke pagina op uw facebookaccount op naam van W.M. en waar uw foto's op staan (zie publieke facebookaccount W.M. <https://www.facebook.com/profile.XXX>), dat u, behalve telefonisch, ook via deze sociale media contact kan hebben met Si.M.M., die tussen uw vrienden staat. Uw bewering dat Si. niet op sociale media zit, zoals facebook, wordt daarmee ontkracht (notities CGVS, p.20,21).

Wat er ook van zij, wat betreft uw insinuatie, na uw vertrek uit het bordeel waar u werkte in Luanda, voor uw leven te moeten vrezen omdat u zou zijn gezocht door B.K. en N.R., respectievelijk eigenaar en verantwoordelijke van het bordeel, daar ze vreesden dat zou kunnen verklikken waar hun bordeel zich bevindt en dit gegeven tegen de wet is in Angola (notities CGVS, p.34,35), dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ **uitdrukkelijk verklaarde dat uw vertrek uit Angola niets te maken had met uw werk in Angola**. Dat u aanvankelijk duidelijk maakt niet te zijn vertrokken uit uw land omwille van uw vrees voor vervolging of omwille van uw werk, terwijl u op het CGVS het tegendeel suggereert, doen dan ook sterk vermoeden dat u post factum een element heeft verzonnen om u zelf van een bijkomend profiel te voorzien. Het is immers niet aannemelijk dat -indien u daadwerkelijk de bazen van de bordeel waar u werkte zou hebben gevreesd- dit niet bij een eerste gehoor met de Belgische asieldiensten kort zou vermelden. Hoewel u bij een vraag naar het verloop over het gesprek bij de DVZ aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat u bij de DVZ niets had kunnen melden over uw werk in de prostitutie, blijkt uit het verslag in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ, dat u wel degelijk over uw werk als sekswerker melding had gemaakt (notities CGVS, p.5 en zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 4). Het CGVS ziet dan ook niet in, waarom u een mogelijke vervolging door de uitbater(s) van het bordeel niet kort had kunnen bemerken, noch waarom u hierover nooit iets zei wanneer u tegen het einde van dat gesprek bij de DVZ korte vragen werden gesteld over mogelijke problemen met medeburgers of algemene problemen, waarop u telkens ontkenkend antwoordde (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en vraag 6b en 6 c).

Het is bovendien ook helemaal niet overtuigend dat deze twee personen u zouden zoeken omdat u voor hun business een dreiging zou vormen, daar –zoals u stelde- prostitutie verboden is in Angola en u aldus zelf strafbaar zou zijn geweest indien u ergens over uw werk zou spreken (notities CGVS, p.19,20,22,34,35). Dat u aangeeft dat eens men in het bordeel werkt er niet zomaar weg kan, staat verder haaks op uw uitleg, dat sekswerkers soms hun werk in het bordeel volledig de rug toekeerden om hun leven elders verder te zetten (notities CGVS, p.29,30,31). Waarom deze twee personen u dan zouden viseren, eens u besloot geen sekswerker te zijn, is een raadsel. **Uw voorgehouden vervolgingsfeiten komen hiermee volledig op de helling te staan.**

Ten derde, kan worden opgemerkt dat uit uw algehele uitleg ook niet blijkt dat u voor uw vertrek naar Europa, het slachtoffer was van seksueel geweld, zoals uw raadsman dit stelde in zijn betoog en vroeg om hierom bijzondere aandacht te schenken aan uw kwetsbaarheid (notities CGVS, p.39). Waar het CGVS wel degelijk rekening hield en houdt met uw bijzonder procedurele noden (zie supra), kan verder noch uit uw uiteenzetting bij de DVZ, noch uit uw verklaringen op het CGVS worden opgemaakt dat u concrete problemen kende in verband met uw baan als sekswerker in Angola (zie vragenlijst CGVS d.d. 02/09/2025, vraag 5 en notities CGVS, p.27). U antwoordde immers uitdrukkelijk op een vraag van uw protection officer of u in de vier jaar dat u in een bordeel in Luanda werkte, concrete problemen had gekend: “Neen ik kende geen problemen” (notities CGVS, p.27). Deze mededeling is dan ook duidelijk tegenstrijdig met uw bewering

mishandeld te zijn geweest door N., zijnde te zijn uitgescholden en vernederd wanneer u vragen stelde over uw uitbetaling (notities CGVS, p.31,32).

Uit uw verklaringen blijkt verder ook helemaal niet dat u ooit onder dwang in de branche van sekswerk terecht kwam of dat u onder dwang in dat werk werd gehouden. U vertelde op een vraag hoe u in deze branche terecht kwam, dat u na het stoppen met uw werk in de handel van kledij in augustus 2020 en te hebben geïnformeerd bij een vriendin die sekswerker was, hoe u ook dit werk kon doen. U besloot vervolgens uw kans te wagen in deze branche omdat dit werk voor u een gemakkelijke manier leek om geld te verdienen (notities CGVS, p.32). U nam daarop eind december 2020 zelf het initiatief om u te melden bij een bordeel in Talatona en er te vragen of u daar aan de slag kon gaan als sekswerker (notities CGVS, p. 24,26,27). U gaf verder ook aan dat u naast dit werk wel de mogelijkheid had om ander werk te zoeken om u van een inkomen te voorzien, wat het CGVS helemaal volgt, daar uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere hogere opleidingen heeft afgerond, zoals een cursus informatica, een cursus toerisme/hotel/kok en een cursus boekhouden en beheer aan het instituut "IMEL" (notities CGVS, p.9,24,25), doch stelde u sekswerker zijn gebleven omdat u het een "makkelijke manier vond om geld te verdienen" (notities CGVS, p.32). In de vier jaar dat u er werkte, heeft u dan ook op geen enkel moment stappen ondernomen om uit deze branche te stappen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u geen officieel werkcontract had en dat u vrij kon nemen wanneer u dat nodig had, doch dit niet te vaak deed omdat u dan inkomsten misliep, wat nogmaals benadrukt dat u zelf de touwtjes in handen had voor wat betreft de keuze van uw werk (notities CGVS, p.27,28,29,32). Voor uw ontmoeting met Si.M.M., gaf u bovendien aan er zelfs niet aan te hebben gedacht om te stoppen met dit werk (notities CGVS, p.30).

De stelling dat u het slachtoffer was geweest van seksueel geweld wordt door bovenstaande vaststellingen volledig ondergraven.

Ten vierde, voor wat betreft uw wil in België te blijven om van hieruit uw familie in Angola te kunnen ondersteunen, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde reden de persoonlijke en socio-ecomische sfeer niet overstijgt (notities CGVS, p.38). Dit door u aangebracht motief ressorteert dan ook op geen enkele manier onder de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

Tot slot, aangaande de door u ingeroepen medische problemen –u onderging een medische ingreep aan een fibroom en er werd bij u na medisch onderzoek in België vastgesteld dat u aan diabetes lijdt (zie documentenbundel onder nummer 4 in de groene map)- dient te worden opgemerkt dat u geen feiten en/of elementen aanhaalde waarom het voor u onmogelijk zou zijn om in Angola een behandeling voor diabetes te zoeken, daar na de ingreep aan het fibroom dit probleem werd opgelost (notities CGVS, p.36,37,38). Gepolst of u voor uw diabetes in uw land van herkomst geen medische zorg kan zoeken, stelde u enkel dat in Angola wel ziekenhuizen zijn die dat behandelen, maar dat je er een gezondheidsverzekering moet hebben en de financiële middelen en u in België beter voor u zelf kan zorgen. Het CGVS erkent dat het gezondheidssysteem in Angola nog werkpunten heeft, doch is het door u aangehaalde probleem van louter van socio-economische aard en maakt u niet aannemelijk waarom u –mits u als hoger geschoolde vrouw werk zoekt in Angola- voor uw diabetes geen behandeling zou kunnen krijgen in bijvoorbeeld openbare ziekenhuizen (zie <https://www.trade.gov/country-commercial-guides/angola-healthcare>).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart bevatten louter uw identiteitsgegevens die verder niet ter discussie staan."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift een beeld schetst van haar levensomstandigheden in de prostitutiesector in Angola, dat gebaseerd is op een geselecteerd aantal passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud die vervolgens worden uitvergroot teneinde verzoekster een profiel te verschaffen van een onderdrukte vrouw, die tegen haar wil in een prostitutienetwerk gevangen zat en zich hierdoor bedreigd zag door haar werkgevers binnen dit netwerk. Nochtans verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud tevens uitdrukkelijk dat zij in Angola nooit problemen heeft gekend. Zij haalde weliswaar aan dat zij soms werd geïntimideerd en uitgescholden en dat zij niet steeds toestemming kreeg om verlof te nemen, doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat zij negatief antwoorde op de vraag of zij ooit concrete problemen kende toen zij in Luanda in een bordeel werkte. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij, hoewel zij naar Angolese normen als een hoogopgeleide vrouw dient te worden beschouwd, er vrijwillig voor koos om in de prostitutie te stappen en dat zij dit ook bleef doen omdat zij er gemakkelijk geld mee kon verdienen. Dat zij een "fesť" diende te ondergaan bij aanvang van haar sekswerk,

zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, doet geen afbreuk aan het feit dat zij er vrijwillig voor koos om dit werk te doen. De ernst van de door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van haar werk in de Angolese prostitutiesector wordt eens te meer ondermijnd, daar zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar vermeldde in deze sector te werken, doch tevens uitdrukkelijk stelde dat haar vertrek uit Angola niets te maken had met het werk dat zij er deed. Dat zij tijdens dit interview kort diende te zijn, is een argument dat zij ook reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud aanhaalde en dat in de bestreden beslissing reeds op omstandige wijze werd weerlegd (zie *supra*). Het louter herhalen van dit argument in onderhavig verzoekschrift werpt op deze beoordeling in de bestreden beslissing geenszins een ander licht. Voorts kon verzoekster de sector verlaten toen zij zwanger bleek te zijn en kon zij naar Europa reizen. Dat zij geen mogelijkheden zou hebben gehad om het prostitutienetwerk waarin zij werkte te verlaten, is dan ook geenszins aannemelijk. Dat verzoekster verklaarde dat het mogelijk is dat haar voormalige werkgevers van het prostitutienetwerk zwangerschappen tegen de wil van zwangere vrouwen doen beëindigen, zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster het netwerk probleemloos kon verlaten toen zij zwanger bleek te zijn. Verzoeksters verwijzing in het verzoekschrift naar rapporten en informatie met betrekking tot personen die slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting en mensenhandel, is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze verwijzing geenszins teneinde *in concreto* aan te tonen dat verzoekster het slachtoffer werd van seksuele uitbuiting en/of mensenhandel. Dat verzoekster aldus in haar verzoekschrift haar vluchtrelaas *post factum* tracht aan te dikken, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Dit klemmt des te meer daar zij, wanneer zij ter terechtzitting het woord kreeg na het pleidooi van haar advocaat, enkel aangaf dat zij in Angola geen toegang zal hebben tot insuline. Zij vermeldde dus niets meer over haar leven in de prostitutie in Angola en/of over de beoordeling hiervan in de bestreden beslissing, laat staan over een eventuele toekomstige vrees omwille hiervan. Dit vormt een bijkomende indicatie dat verzoekster zelf haar werk in de prostitutie niet als een element ervaart dat haar een nood aan internationale bescherming zou doen voelen. Tevens doet dit afbreuk aan de bewering in het verzoekschrift dat verzoekster, omwille van “*elementen van kwetsbaarheid, schaamte en intimidatie*”, ‘gaandeweg’ meer duiding en toelichting over de voorgehouden seksuele uitbuiting verschaft. Indien dit het geval zou zijn, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hieromtrent ook ter terechtzitting enige toelichting zou geven, *quod non*.

Gezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar werk in de Angolese prostitutiesector nood heeft aan internationale bescherming, is de in het verzoekschrift aangehaalde vraag naar de beschermingsmogelijkheden vanwege de Angolese autoriteiten *in casu* niet relevant. Waar zij stelt te behoren tot de sociale groep van Angolese vrouwen die seksueel worden uitgebuit, dient erop gewezen dat verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de ‘gegronde vrees voor vervolging’. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat aldus op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband haar vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij, gezien het voorgaande, in gebreke blijft.

Waar verzoekster aanvoert dat haar nood aan internationale bescherming in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gereduceerd tot “*een loutere wens om in België te blijven, ingegeven door haar rouwproces en haar privéleven*”, dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat wat betreft haar verklaring dat zij in België wil blijven omdat haar zoontje hier werd begraven op zich niet binnen de bevoegdheid van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen – en in het kader van onderhavig beroep evenmin binnen de bevoegdheid van de Raad – valt, daar hieruit geenszins een nood aan internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan blijken. Verzoekster dient zich hiertoe te wenden tot de hiertoe geëigende procedures. Uit de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande kan dan ook geenszins worden afgeleid dat verweerder verzoeksters vrees zou hebben trachten “*te reduceren*” tot dit ene element. Voorts blijkt uit verzoeksters Facebookpagina dat zij bevriend is met Si.M.M., de Portugese man van Angolese origine die de vader zou zijn van haar doodgeboren zoontje en die zij in Europa wou vervoegen. Aldus had zij wel degelijk een mogelijkheid om met hem nog in contact te komen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat dit laatste slechts een bijkomend argument vormt, zoals blijkt uit een lezing van het geheel van voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Verder blijkt uit een lezing van het geheel van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaring, dat zij vanuit België haar familie in Angola financieel wenst te ondersteunen, geenszins wordt aangewend om de andere door haar aangehaalde redenen om in België om internationale bescherming te verzoeken te “neutraliseren”, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd. Deze door verzoekster geuite wens is echter wel degelijk van louter persoonlijke en socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en/of de bepalingen inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft verzoeksters gezondheidstoestand, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster geen persoonlijke, concrete redenen die verband houden met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aanhaalt die haar zouden verhinderen om in Angola de nodige medische zorgen te krijgen. De door haar aangehaalde problemen van het hebben van een gezondheidsverzekering en financiële middelen en van het beter voor zichzelf kunnen zorgen in België zijn van louter socio-economische aard. Verzoekster dient zich voor het overige met betrekking tot eventuele medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

4.4. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Juridisch kader

Oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

5.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

5.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. *In casu* maakt verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. AHMETOV, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. AHMETOV

S. HUENGES WAJER